

REFUNDAR EL LLENGUATGE

FERRAN MASCARELL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.11.07

Llegeixo el discurs refundador. Ho faig amb tota la disposició. Crec que a Catalunya li convé reflexionar sobre el futur. Diu que el primer catalanisme va aconseguir allò que es va proposar (bé, mai ho havia dit): el catalanisme ens ha portat una Espanya democràtica, europea i pròspera (molt bé, és bo deixar d'enganyar-se). Ens proposa un catalanisme per arribar a una nació plena (sic), capdavantera, situada al món. Ens diu que el catalanisme s'ha d'ocupar de l'ànima de la nació (complicat, això de l'ànima), que és català tot aquell que se sent com a tal (rectifica Jordi Pujol), que cal estimar el país per sobre de les ideologies, que és necessari transformar el sistema educatiu (Ernest Maragall, sense citar-lo), ens incita a fer més fills, a construir una Catalunya global. Solemnement, ens recorda que tenim dret a decidir (¿insinua amb això la via Ibarretxe?) i explica la seva complicada recepta si el Tribunal Constitucional acaba tombant l'Estatut.

Intento trobar la novetat i la pedra filosofal del nou catalanisme. Intento no malfiar davant un discurs partidista. La veritat és que no me'n surto. Amb pesar, retrobo una musiqueta ja coneguda. No trobo la nova fundació. Torna a dominar l'ambigüitat del llenguatge. Són les mateixes ambivalències de sempre: el mateix estil, una de freda i una de calenta; la mateixa teranyina de conceptes, el sí però no; la mateixa falta d'autocrítica; la mateixa manca de claredat davant les qüestions cabdals; la mateixa voluntat d'apropriar-se el relat. Tot molt legítim en termes polítics, però poc indicat per refundar res.

LA PRIMERA refundació haurà de ser la del llenguatge polític. Està massa contaminat. Es tracta de respondre: ¿quina Catalunya, en quin món?, ¿quin model d'Estat?, ¿quin model econòmic?, ¿com aprofundir en la democratització del país i dels partits polítics?, ¿com situar la societat civil en el centre de la societat?

La segona refundació haurà de ser la del subjecte. El nou catalanisme ha de parlar de la Catalunya real i de la complexitat del món real; ha de tenir en compte els catalans i les catalanes, les seves vides i les seves preocupacions. O el catalanisme seguirà caminant a les palpentes.